

Citadela citů

Věra Martinová

Přišel jsi jako rytíř z mýtů
legend a starých pověstí
Dobýt mou citadelu citů
armádou slůvek pro štěstí

Tak jsi mi svou vítěznou ztečí
vyrazil z rukou meč i štít
Praporem nekonečných řečí
o tom jak budeme se mít

R: S léty však barvy slibů blednou
pozlátko ze slov opadá
Říkal jsi "hvězda padá jednou"
jenomže hvězda nepadá

Protože hvězdy pouze hasnou
světlo z nich pozdě doletí
Málokdy pravda bývá krásnou
v tom bude její prokletí

Můžeš se vrátit do svých bájí
v nichž se lži snáze utopí
Lhář vždycky novou lží se hájí
to žena časem pochopí

Opouštíš citadelu citů
Lži se ti sráží do slzí
A já mám pár ledových štítů
z mrazů co vážně zamrzí

R: Po létech barvy slibů blednou
pozlátko ze slov opadá
Říká se "hvězda padá jednou"
jenomže hvězda nepadá
Protože hvězdy pouze hasnou
světlo z nich pozdě doletí
Málokdy pravda byla krásnou
v tomto či jiném století